

Брежневская беседа 1

1

Naša solidarnost
z Vietnamom

Narod, ki ne priama
poraza, ne more biti
premagani! J. Svetina

Prejeto besede

Vietnamček

Vietnamček, Vietnamček,
jak te me poznám,
a o tebi slišim všelijak dan.

Marijanca Rejc

Ubogi Vietnamci

V Vietnamu je že dolgo
vojna. Utroci od lakote umi-
rajo. Zelo se mi smilijo. Rad bi
jim pomagal. Želim jim, da
bi bilo kmalu konec vojne.

Stane Banič

Vietnam - nesrečna dežela

V Vietnamu je že dolgo vojna, zato so ljudje nesrečni. Tudi mi bomo dali nekaj za Vietnamce. Zbirali bomo star papir, steklenice in denar. Če bo pri nas vojna, bodo pa oni pomagali nam.

Anka Kinc

V Vietnamu

V Vietnamu je še vedno vojna. Tam nimajo otroci toliko kruha kot pri nas. V Vietnamu je mnogo otrok izgubilo starše. Vsi ti revčki se mi smilijo. Rada bi jim pomagala.

Ani Zupan
2. a razred

Otroci v Vietnamu

V Vietnamu je še vedno vojna.

V vojni pa trpijo tudi otroci. Mi mis-
mo nikdar lačni, oni pa nikdar si-
ti. Nekateri otroci ne vedo, kaj je
svoboda, ker so bili rojeni med vojno.

Vsi želimo, da bi bili čimprej svo-
bodni in srečni.

Damjana Tupan

Vietnam

V Vietnamu je že dolga vojna. Tam ljudje umirajo od lakote. Najbolj so žalostni otroci, ker jim pobijajo starše.

Sonja Hribar

V Vietnamu so lačni otroci. Veliko jih umre od lakote. Nekaterim pobijajo starše.

Rad bi jim pomagal.

Janex Kocjančič

Ubog si, Vietnamček!

Tri vas je že dolgo časa vojna.

Borite se za svobodo. Želite si, da
bi bili tudi vi srečni kot mi.

Kodili bi v šole in se učili.

Tudi jaz bi se rada šitvovala xaxax.

Matejka Imrekar

Kakaj ubijate? Ali se vam ne
smilijo? Pustite jih! Kaj so
vam storili?

Jozsi Polenc

Dragi Vietnamček!

Pišem ti na topli peči.

Ti je gotovo nimaš. Če bi
prišel k nam, bi ti dal bon-
bone. Skupaj bi se igrala. Po-
kazal bi ti kobilnico.

Mirko Zgonc

Dragi Vietnamček!

Želim, da bi bil srečen.
Rad bi, da bi prišel k nam.
Igrala bi se. Rad bi, da bi imel
očeta in mater.

Zvonko Breznikar

Tietnamček

Tietnamček je lačen in bos. Nima
jabolk. Žele so, ker nima toplih
nogavic.

Jože Najen

Želim, da bi imeli svoje stare
še. Brez mame se lahko še
zgubite. Natopite Amerikance!

Dominik Povše

Rada bi pomagala

V Vietnamu je bila dolga leta vojna. Jugoslavija je sklenila, da bo vietnamskemu ljudstvu pomagala pri obnovi domovine. Če bi bil Vietnam bližje, bi jim pomagali naši sčete.

Tudi jaz bi rada pomagala vsem vietnamskim otrokom, ki morajo ležati na travi pod drevesi in med ruševinami. Pomagala bi vietnamskim otrokom pri pouku, da bi se čimprej kaj naučili. Nimajo ne sol, ne kisic, ki so jih imeli v svobodnem času, zato jim bomo pomagali mi z obiranjem denarja. Za kaban denar si bodo kupili tisto, kar najbolj rabijo.

Mi smo srečni, ker smo svobodni.

Alenka Kotar

Uboji Vietnamci in srečni mi

V Vietnamu je bila dolga leta zelo huda vojna. Mnogi otroci so izgubili starše, zato jim mnoge svedne družave pomagajo najti svobodo in priti do belega svetlega kruha, kakoršnega sedaj se ne poznajo. Zelo težko jim je bilo med strašeno vojno.

Uboji so vsekakor videli pred sabo mrtvega svojca ali prijatelja. Mislim, da mi bilo dne, da bi kdo videl Vietnamca nasmejane. Uboji in starši so še toliko pretrpeli in prečkali, da še solke nimajo več. Vietnam je sedaj ves porušen, zato nimajo kaj spati in kaj jesti. Srečni smo, da smo svedni in živimo v miru.

Mojca Lohar

Rada bi pomagala

Zelo rada bi pomagala ljudem v Vietnamu, če bi bila blizu njih doma. Ker pa sem daleč, jim ne morem pomagati z delom. Pomagala pa bom tako, da bom dala denar za lačne stroške.

Želim, da bi bili Vietnamci kmalu svobodni in srečni kot mi.

Erika Škarja

Mami mi je dala denar za bonbone. Rekla sem: "Rajši bom dala denar za vietnamske ljudi, ki še dandanes umirajo zaradi lakote in vojne. Potem mi je rekla: "No, vidiš, tako je pa še lepše." Rada dam denar za vietnamske ljudi, saj imam sama vsega dovolj. Teden bom z veseljem pomagala ne vem.

Dragica Škornik

Pismo za Vietnamce

Dragi vietnamski otroci, moške in žene! Dolgoletna vojna vam je uničila domovino, odgnala vaše ljudi v taborišča in jih pobijala.

Šole imate porušene, domov nimate, vse je porušeno, vse je uničeno. Vojna je strahota.

Kdaj, ko gradite v vaši domovini šole, domove in pospravljate ruševine, vam želim mnogo uspeha.

Pri delu vam bomo pomagali tudi pionirji iz Jugoslavije. Kaj bo vaša domovina socialistična, kot je naša Jugoslavija!

Vinko Mann

Vietnamček, občudujem te!

Vietnamček, ti si lačen, pri nas pa kruh razmetavajo kjer koli. Kladar greš spat, ne zaspiš mirno, ker pri vas vedno dohva: jo mitraljezi. Ejutraj, namesto da bi mirno vstal in se dobro najedel, pa bežiš iz hiše, ki je v razvalinah. Ves dan poslušas brenenje letal in streljanje pušk. Tudi dedka Uroxa si ne želiš sladkarij, temveč želiš, da bi imel mamo in očeta. Zato želim, da bi bilo pri vas za vedno konec vojne.

Milan Lyubenc

Vprašanja tistim, ki ubijajo v Vietnamu

Zakaj ste začeli vojno?

Zakaj ubijate celo otroke, ki niso nič =
sar krivi?

Zakaj mučite ljudi, ki so nedolžni?

Zakaj unikatujete rodovitna polja, na ka =
terih bi bilo za vse Vietnamce dovolj
hruha?

Zakaj hočete za vsako ceno dobiti viet =
namsko ozemlje?

Kdo vam je ukazal pobijati nedolžne lju =
di?

Zakaj ne končate vojne?

Franci Ramovš

Vietnamček, občudujem te!

Tajna: Hiše so porušene, polja razvita, gozdovi požgani. Povsod ruševine, razgleneli ostanki trupel in dreves. Povsod preži smrt. Podnevi je vse v dimu. Povsod se oglašajo strelj. Kakor razsvetljejejo plameni, tak streljanja iz topov se tresre zemlja. Ubogi Vietnamček se skriva pred sovražnikovimi bombniki, ki neprestano bombardirajo. Lačen postopa okoli ruševin. Mama mu je umrla pred letom, tče je na ponti, brata so ustrelili. Zvečer ne gre spat ob mamini uspananki v mehko posteljo, leži na tleh med ruševinami. Skrbi ga, kaj bo naslednji dan. Zaradi skrbi, strahu in lakote ne more spati. Misli na svoje prijatelje, ali so še živi. Spominja se, kako je bomba raztrgala dva njegova prijatelja. Tudi onadva nista imela staršev. Njihova žena je bila ubijena, ker jo je odkril sovražnik.

Tako je življenje ubovega Vietnamčka. Polno je žalosti in trpljenja. Kljub vsemu pa vse to pogumno prenaša, zato ga občudujem. Rad bi mu poklonil v raj delček moje meče.

Miran Lisko

Moja želja

Ko sem bila majhna, sem verjela v pravljice, v čarobne piščali, v čudežne palice in letice preproge.

Uke sem si zaželela, čeprav nobena stvar ni sekna potrebovala. Želela sem si najbrž zato, da imela nekaj, česar drugi ne bi imeli.

Danes vem, da so pravljice nedosegljive želje, a si vseeno želim eno samo stvar iz pravljic - čarobno palico - ki bi po moji želji tepla in mlatila, po ljudeh, ki sejo po svetu vojno in trpljenje. S palico bi udarjala po ljudeh, ki dopuščajo in metijo vojno v Vietnamu, vojno, v kateri trpinčijo in pobijajo revnim vietnamskim strokom matere in očete; uničujejo jim domače domove, otroci se morajo skrivati v podzemne rove, da jih ne bi razle bombe, to je zato, ker bi Amerikanci radi imeli njihova bogastva. Vietnamsko ljudstvo pa jim tega ne dopusti. Ko bi jih s palico prisilila, da bi se umaknili iz Vietnama, bi vrgla palico v ogenj, ker je ne bi več potrebovala.

Paula Leh

Kaj vem o vojni v Vietnamu

Vojna je nekaj strašnega. Ruši velika poslopja, trgovine in tovarne. V njej izgubi življenje mnogo ljudi.

V Vietnamu se je vojna začela leta 1964 in trajen je deset let. Ta vojna se je spremenila v eno največjih tragedij na svetu. Ameriški bombniki so odrgli na Vietnam na milijone bomb. Tendar so bombami in s težkim orožjem niso zlomili junškega ljudstva v Vietnamu. Vietnamci se borijo naprej, pa čeprav imajo mnogo slabše orožje kot Amerikanci. Priboriti si hočejo svobodo, hočejo živeti v miru.

Ta neustrašen boj je leta 1973 Američane le prisilil, da so podpisali mirovno pogodbo. Sedaj pa, ko je na leto 1974, vojna v Vietnamu še vedno divja.

Ko bi imeli Amerikanci nekaj malo človeškega čuta, bi to vojno že zdavnaj končali. Toda oni bi radi še večje ozemlje, kot ga imajo. Kato trpinčijo uboge ljudstvo. Ubijajo uboge ljudi, ki jim niso storili nič hkelega. Pobijajo medobine ljudi.

Vietnamci pa se borijo naprej. Hočejo doseči vojno pravo. Borijo se in borili se bodo do končne zmage.

Želim, da bi Vietnamci čimprej razveljali svobodno in srečno življenje.

Mihela Gregl

Vietnamček, občudujem te

Vietnamček, občudujem te, kako prenašaš vse
težave. Doživel si vojno in njena grozodejstva,
jaz jih nisem.

Norda nimaš matere in ne očeta ali pa ju
splah ne poznaš; jaz ju imam.

Ti stradaš, medtem ko sem jaz sit in vidim
veporsod na smetiščih in tudi na resti zavržen
kruh.

Ti nimaš pogojev, da bi hodil v šolo, in se tam
učil, jaz jih imam.

Ti ne veš, kaj je svoboda, jaz vem.

Ale vem, kako bi ti pomagal.

Želim samo to, da bi ra vedno pregnali osvra-
jalce in potem začeli svobodno graditi svojo do-
morino, da bi tudi ti vedel, kako je lepo živeti.

Marjan Mejaš

Kako naj ti pomagam, vietnamska deklica

Pred teboj imam list, na katerem je fotografija vietnamske deklice v objokanimi očmi. Ubili so ji očeta in mater, ostala je sama, lačna, žalostna.

Nada bi ti pomagala, deklica. Pa si tako daleč. Jaz imam mamico, ki skobi name, me oblači, hrani, čuva. Ti pa si sama, lačna si in žalostna. Kako naj ti pomagam? Imam veliko denarja, da bi ti kupila hrano. Vendar bi raje rada dala veliko vrak boječih hrupa in vse lepe trenutke s teboj, pa jih ne morem. Predaleč si, čepnar bi rada.

Ubljubiljam ti, da bom postal nekdo bolj cenjen. Želim, da bi se solne v tvojih očeh in v vseh očeh mladih Vietnač mčkov vse vedno posušile. Da bi tudi med vas kdaj porijalo sloto sonce!

Merica Staniravljević

Dragi Vietnamček!

V šoli smo se pogovarjali, koliko časa traja pri vas še vojna, kako otroci trpijo zaradi lakote, da nimate šol, kako trepetate pred bombami in še vse drugo. Pri nas, dragi Vietnamček, pa je vse drugače. Kljub lačni, mi se nam treba skrivati pred bombami, pa tudi v šoli sedimo mirno v klopih brez trepetanja. Pri nas nekateri otroci mičejo kruh stran, ker jim je odveč. Ti pa moraš tako trpeti, da dobiš drobtinico kruha.

Žato tebi, dragi Vietnamček, in tvojim vrstnikom, želim, da bi se vojna pri vas kmalu končala in da bi imeli vsi dovolj, tako kot imamo mi sedaj.

Lepo te pozdravlja deklica iz

Jugoslavije

Tonika Berk

Utočujem te, Amerikame!

Utočujem te, huti dorek bogate Amerike. Utočujem te mi, mi ljudje se nagrajamo mod tako in tvoji mi dejari. Potoj udaj mi tremuteh in pravokaj s hutiim polijanjim! Morda boš pa le slival hlice in se ti bo omela kalo mi.

Ne, tvoji mi se mi do omehati. Huti in tido je kakor hamer. Ne vidiš preplavinega in neboljinega vnetram: sluga otroka, hru umiljnjega streljaš vanj. Ne vidiš vnetram: skor mater, hi padu puch tabo na bolma s nizim rimkom in rokah in te prou kot niggore riviljari, ji go intogaj in roko, matu pa ju ubijaj. Na polico opirajo: se taniki tvoj patajo obknuj roko puch tako, ti pa ostane huti. Hui in dera le streljaš, streljaš uboge ljudi. Pa ni vedno ti mi dandj hujam in more in more hui medbimega ljudtra. Habi in hui xaxina: in dajim pragorde. Kakaj mi to? Jimaš do redj bogate moje dandj, da ni hui magraliti vidna morega in morega bogattra?

Tudo, mi, pohljovaj: ajprav je sama pucica mit manulaga ljudtra in vas bogotajev me omehku, bo nava gale pucica, hi tako misumema ljudi moje domovino!

Amica Brear

Vietnam - dežela nasilja

Vietnam, dežela, kjer se vsak dan med nedolžnim ljudstvom dela nasilje, nasilje, kakšnega še ni videl svet, nasilje, ki ga prenaša vietnamsko ljudstvo in se proti njemu boji že vrsto let. Vojna, vojna! Ji, strahota sveta, ki ne prizanaša nikomur, kdor razbude vate. A kakaj? Ali je vietnamsko ljudstvo hotelo vojne? Ni! Pridoli so tuji imperialisti in začeli monti, porigati in nastnyljati nedolžno prebivalstvo. A ljudstvo se boji na svoje zemlje, kakor se boji pes na svojo host in je ne bo nikomur odstopil. Tudi vietnamsko ljudstvo ne bo pustilo, da jim Amerikanci vzamejo njihovo zemljo. Bojijo se na najdražje, kar imajo. Tako ljudstvo mora pomagati, še posebno nato, ker svet čuti in njimi in jih podpira v pravičnem boju.

In moja želja: vietnamskemu ljudstvu želim, da bi se čimprej osvobodilo in postalo gospodar na svoji zemlji.

Miss Brezovar

Vietnam

Vojna,
strojna vojna
je prizadejala mnogo hudega.

Otok, ki kamaj hodi,
steguje roke proti materi
in jo prosi hrane.

Drugi otrok
pa vs objokan kleči poleg mrtve matere
in jo prosi:

"Mamica, moja draga mamica,
proim, zbudi se
in me objemi!"

Dušanka Hribar

Grobovi neopreči,
poničene hiše,
opustošena polja...
to je Vietnam.

Solza v očeh,
kaloši na licu,
krična usta...
to je vietnamski otrok.

Edemša Junglič

Dragi Vietnamiček!

Vidim te, kako na grob polagaš sveže cvetje... Gremi
kaj solca ti nevede pripolki iz očesa, pobli po trojem
žalostnem dihanju in kame na grob. In očesa ti kame
druga, tretja in četrta solca... če moreš se več ubraniti
planu solca. Kaj očes na glas in v vsaki troji solca se skrivi-
va huda bolečina, ki teži troje duša...

Kogar je ta grob? Če, ne, saj to ni mogoče, dav me bom več
slušal meškargu maminega glasu in tuda, pa vendar tople
očesove besede!!" si šepetáš in maščevalno dvigneš pest
proti soncu: "Šam vas bodi, pokijalci naše dežele,
ubijalci naših... mojih ljudi! Na vaših obratih vidim
kriv, samo kriv, kriv, ki odraža vašo nepravilnost, vašo
nečlovečnost, ko ste na naše domove metali bombe in
ubijali naše ljudi!"

Ko spregovoríš te besede, postaneš močan, tako močan,
da bi preobrnil ves svet, premagal vse natižalce člo-
veških pravic... Toda spet se kaveš, da si ti eden izmed
mnogih ubogih, lačnih otrok, ki me se, kaj bo jedel jutri...

Toda, dragi Vietnamiček, ne obupaj! Bodi pogumen in
močan, kavedaj se, da si sin junaškega očeta in ma-
tere.

Ker vem, da ti jaz ne morem pomagati, naj te povod
spnemljaj moja srčna želja, da bi poleg kisel lep
virjenje!

Klementa Jurglič

Življenje, živje od smrti

Medtem ko mi razmetujemo kruh po cestah, v vietnamski otoci umirajo od lakote. In njihovih oči vedno niso pomiritev, strah in groza. Če bi jih vprašali, kakšno je njihovo življenje in učenje, bi nam vedeli odgovoriti, da mnogo težje od našega. Tam mi brevdobne igre ter veselja in smeha v šolnih klopih. Otoci pomagajo vojakom ter v večnem strahu pred sovražnim napadom pomagajo starišem na polju. In šole jih večkrat preneajo sovražna letala, med katerimi se skrivajo v bunkerje in podzemeljske nove. Ko dečki le nekoliko odraščajo, primejo na orožje in pomagajo domovini na poti k svobodi. Ameriška letala ne vzbujajo strahu, samo med vojniki, temveč med vsemi prebivalci. Vedno umrova sipljeje nad nemirno deželo tovare bomb ali pa pristajajo in poljajo vse nedolžne prebivalstvo.

Upam, da bomo v tednu solidarnosti v Vietnamu obrali čim več medstev, s katerimi bomo pomagali tamkajšnjemu ljudstvu, da jim bo znova svobodno cone.

Jože Ramovš

Učudujem vas, vietnamski otroci

V Vietnamu že dolga leta divja krv-
ta vojna. Ljudje umirajo od uporabnega orož-
ja, strupov, lakote in izčrpanosti. Toda močijo se
predati. Se vedno upajo, da bodo izbojevali svobodo
in to upanje jim daje novih moči.

Tudi otroci pomagajo pri tem boju. Če drugega
ne, se tiho in se ne pritožujejo, da so lačni, nategani,
bolni... Kljub se ne pritožujejo na trda ležišča. Vzorno spi-
jo, če da jih ne ubudijo ameriška letala. Ne odgovarjajo
starešem, ne prepirajo se v brati in sestrami, ker so srečni,
da jih še imajo. S kakimim veseljem pojedo peščico riža
medtem ko mam še vsi heksi miso vseč! Im kako hrepeni-
jo po kranju! Radi bi hodili v šole, a so jih kmusile
ameriške bombe. Potikajo se po množnih podzemnih ro-
vih in so zadovoljni. Mi pa hočemo veliko telovadnico,
moderne učilnice, a se še močemo učiti.

Kmalu bo prišlo novo leto in moja želja je,
da bi v tem letu vietnamsko ljudstvo spet okusilo sneco
svobode.

Verica Strukelj

Pogumen si, Vietnamsček!

Ko zagledam na tleh kos kruha, se vselej spomim mame, pogumni Vietnamsček!

Pri nas nekateri otroci razmetavajo kruh kot karmenje, ti pa stradaš in si vedno lačen. Vem, da bi se vsake skrajice, ki bi ti jo poslali, zelo naravnostelil. Ali veš, kakšno je življenje, ko svobodem hodiš so želo, lepo oblečen in si vedno sit? Jampak ti si malokdaj tako srečen, da se do s tega moješ. In kje so tvoji bratje in sestre, oče in mati? Bratje in sestre so pomrli od gladi, mater si izgubil v vojni, oče pa odmarlja državo. Krepiš poboljšem življenju.

Nikoli ne obupaj, Vietnamsček. Za kar so se borili tvoji stari, bo dobljeno. Ves svet bo slavil tebe in tvoj pogumni narod!

Marko Kelemenik

Preproste besede
glasilo novinarskega krožka
osnovne šole Sentrupert
šolsko leto 1974/75
leto v. številka 1

uredniški odbor:

M. Urbic, A. Brezar, M. Brezovar,
D. Šribar, Z. Jurglić, J. Ramovš
in V. Štrukelj

mentorja: D. in J. Zupan

Naša solidarnost z Vietnamom

2. razred: J. Banič, Z. Breznikar, R. Fajfar, J. Šribar,
J. Tocjančič, J. Zelenec, A. Krnc, J. Majcen,
D. Štrukelj, B. Šoš, M. Rejc, M. Smrekar,
M. Šonc, M. Zupan in D. Zupan

3. razred: J. Gregorčič, A. Kotar, M. Lokar, B. Lukež,
E. Škarija in D. Škornik

4. razred: K. Majcen in V. Karn

5. razred: P. Šk, M. Grebec, M. Grezl, B. Kurent,
J. Ramovš in M. Šiško

6. razred: J. Ramovš in J. Zakrajšek

7. razred: J. Grebec, M. Čepič in V. Stanisavljević

8. razred: T. Berk, A. Brezar, M. Brezovar, D. Šribar,
Z. Jurglić, J. Ramovš, V. Štrukelj in J. Zeleznik